

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 56

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὅδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ δρ. 10.— Ἐξάμ. δρ. 5
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ , 15.— , 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὄρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ποῖον ἄροτιμᾶ λέτε σεῖς, τὸν σαμιάτσο ἢ τὸν τράγο;

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μιά χήρα

Του Γκού ντε Μοπασσάν

Την παρακαλέσαμε και πάλι, την παρακαλέσαμε όλοι, και, μετά πολλά, δέχθηκε να μας πει την ιστορία του δαχτυλιδιού που φορούσε, κρυμμένου με μαλλιά, όμοια ξανθά μαλλιά.

«Πολλές φορές, είτε, μ' ακούσατε να λέγω για την οικογένεια Σανές, που σήμερα έχει ξεκληρισθεί εντελώς. Γνώρισα καλά τους τρεις τελευταίους απόγονους. Και οι τρεις τους πέθαναν με τον ίδιο τρόπο...»

«Ο παππούς αυτού εδώ, που να το μόνο του ένδυμα, μετά πολλές περιπέτειες, μονομαχίες κι απαγωγές πουχε κάνει στα στενά του, όταν πια ήταν εξητταπέντε χρονών, έρωτεύθηκε την κόρη του κολλήγα του! Την εγγώρισε. Ήτανε μια ξανθεία, χλωμή, ευγενική, αργομίλητη με μια φωνή μαλακιά, μια ματιά γλυκειά, τόσο γλυκεία σαν Παναγιά. Ο γέρος άρχοντας την έπηρε στον πύργο του και έμειναν μαζί...»

«Αυτό θα βαστάζε κανένας χρόνος... Όποτε, μια βραδυά στο πάρκο, μούλασε στα γόνατα και φιλονίκτας που τρελλάει την άκρη του φορέματος...»

«Το φθινόπωρο τον έβραλαν σ' ένα οικοτροφείο. Όταν τις παύσεις ήθελε, με βρήκε αραβονιασμένη. Το κατάλαβε άμεσα πριν να του πω και τις όγδοες μέρες ήταν τόσο συλλογισμένος που μ' έβαλε σ' ανησυχία. Την έβγαλε από το σπίτι, άμα σηκώθηκε, βλέπω κάτω απ' την πόρτα μου ένα χαράκι. Το άνοιγμα μ' άνοιξε, τι να 'δω; Μ' αργήθηκα, έγραφε, αν και ήξερες και το αίσθημά μου και την απόφασή μου. Θέλησε λοιπόν να πεθάνω. Καλά. Έλα τώρα, σε παρακαλώ, - επειδή δεν θέλω να με βρή άλλος κανείς παρά εσύ - στο πάρκο, εκεί ακριβώς που σου είχα πει περίοι τι θα έκανα αν μ' άνοιξουν; Έλα και κύττα 'ψηλά. Μοιράσε, σ' εβραίο, σαν τρέλλα. Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα κ' έτρεξε σαν τρελή - κόντευε να μου βρή η ψυχή ως που να φθάσω... Βλέπω, καταγής το μαθητικό κασκέτο του - είχε βρέξει την νύχτα. Σηκώω τα μάτια, κάτι σάλιου άνοιξε απ' τα κλαριά, γιατί έκαιμε ένα άερα φοβερό...»

«Δεν ξέρω τι έγινε ύστερα απ' αυτό. Όταν ξαναήλθα στα συλλογικά μου, ήμουν στο κρεβάτι και στο προσκέφαλο παράστεκε η μητέρα μου. Μου φαινόταν σ' ένα ξυνούσα από έναν φοβερό έφιάλη. «Και; δ... δ... που ελνε;» ψιθύριζε. Κανείς δεν μ' άπεκρίθη. Και κατάλαβα ότι ναι, ήταν αλήθεια!...»

«Δεν τόλμησα να τον 'δω. Ζήτησα μόνο ένα πλεξουδάκι απ' τα ξανθά μαλλιά του. Νά το!»

«Κ' άτυχη γεροντοκόρη άπλωσε το τρεμάμενο χέρι της... Σκοπίστε έπειτα πολλές φορές τα δάκρυα απ' τα μάτια της και ξαναείπε: «Διέλυσαν τον άραβόνα μου χωρίς να 'πα γιατί κ' έμεινα για πάντα η χήρα εκείνου του παιδιού με τα δεκατρία χρόνια...»

ΠΑΡΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Παράσωνον

Του Π. Νιρβάνα

Χρόνια στον κάμπο έρημο το δέντρο της ζωής μου και το χνόσπορο άνθισσε, άνθος λευκό μπροστά μου. Τι τόχα αν άνοιξε μινάς της οικεινής ψυχής μου; Άλλοι μόνον! Άρχισες νάρθης κ' είνεβραεί ήσκιόμου.

«Και τα χέρια λέγοντας: «Κ' εγώ, κ' εγώ! Ξέρω εγώ ν' αγαπώ καλλίτερο απ' αυτούς!»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τραγοϋδι

Του Άρσάγκ Τσομπανιάν

«Ήθελα ή καρδιά μου να γινώταν λαμπρόχρωμο λουλουδι ζοτικό, μ' άσωση τήνδρασία του και το μύθο. Και σ' αυλαρά πεταλούδίτσα, στον κάλυκα, στα σπλάγγα μου χωμένη, αιώνια να ρουφούσε το μέλι, τον χυμό μου, τη ζωή μου.»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

«Σας εγγώρισα, σας εγγώρισα! Και το κομψό ρός ντόμινο, με τη μισή μαση μάσκα υπό την όποιαν έλαμπαν δυό μάτια φλογερά, μάτια γεμάτα μυστήριο, άπεμακρόντετο, δέιπτενε τας προσπαθείας του Νίκου που είχε ξετρελαθεί μαζί του που ησάνατο διεγερθείσαν και την τελευταία ίνα του νευρικού του συστήματος, που τον κατέγειν ο πόθος, ο πόθος να γνωρίση ποίον θελκτικό πλασματικά εκρίπτετο υπ' εκείνην την μαύρην μάσκα, εκείνο το ρός ντόμινο, και το όποιον παρ' όλην την έπιτυχη μεταφύσιν του εις Μερφιστορελή τον άνευροέση.»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

«Αν εκείνη ή ύπνερέα α την όποιαν δεν έβλεπε τώρα μαζί τον...»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

«Όταν γλυκολιγόνασθε, διόμιαρά μιν μίτια, γίν. ναι χίλια θρόμιατα οί πόροι τα παλάτια, και τούτος ο παλιότοχος που την καρδιά μου κλίνει; - Συλλογισθείτε το λοιπόν - μπορεί γερός να μίνη;»

Αί εκ Μενιδίου εφοπλίστριαι

ΤΟ ΠΟΡΔΕΤΟ

Ίγαυτόν μει μύταιρ
 Πρότον μαιταβέγο να αίροτίσο περιή τιν κα-
 λύν σας Ιγίαν κέ δευταίρων αν έροτάς δηά
 περιή αίμου καλός Ιγηνέουμει, μάθαι άξιαίτε-
 γων μει μύταιρ όση σού άπενθήνο τό πορδέτο
 μου, όπου παρατιρός από κάτω, όπου πού
 να γυροήζεις αίση τι θα όηλύσει πορδέτο
 μαί τώ συμπαθείο όπου θα πεί φωτογραφία
 κέ τρεσ πολλή όρροφα κέ τόρα όπου καται-
 φθασαν αί Άποκρηταί θα κατασ ενάσο μαι-
 ταμώφροσην κέ θα παρηβάλλο τό σόματόν

μυν μασκαί όπου θα πεί
 θα γείγο μασκαρού διατι
 ούσο τώ θέλοι ό μασκα-
 ράς ώ σύξυξ μου κέ τό
 προσεχθαίς Πέφτην αίπι-
 γαμιν ίς τών χωρών
 όπου αικαναν άνθοπώλε-
 μων κέ αηγό αιλάμβανα
 από κάτω όλα τά λελούδια
 όπου παιτούσαν οι άλλοι
 να τά μαιταφαίρω στώ
 σπύτη, κέ ό τζαναπέτυς ό
 άνιρ μαί επεπήλιξε κέ μου
 έθραφσαι τάς χείρ κέ μήν
 αίροτάς τή παρασήρο, ό-
 πού θα πη τή τραβώ ή
 κακομύρα.

Μαιδέν αίνταιρων
 Μυντάμ Καρφεούλ

ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

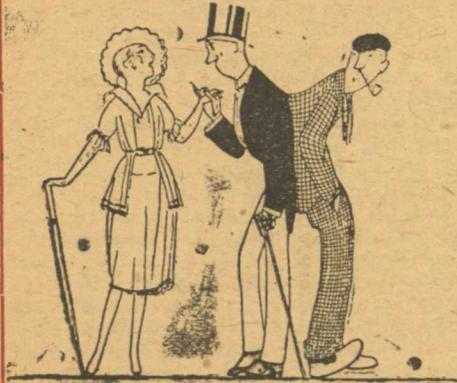
ΟΙ ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

Γνώρισα πρδ έτών στό Λονδίνο δυό Σια-
 μαίους αδελφούς. Περιττόν να σάς πώ ότι
 γεννήθηκαν και οι δυό στό ίδιο μέρος τόν ί-
 διο χρόνο και τήν ίδια ώρα. Τόσο δέ έμοια-
 ζαν ώςτε, ένας πού δέν ήξερε, ήτο αδύνατον
 να τούς διακρίνη!

Έντούτοις, δυό μεγάλων κ' έμώρφων
 χαρακτήρα, τόσο διεφεραν. Ο Έδουάρδος
 π. χ. ήτο σοβαρός κ' έπιμελής, έψ ό
 Έδμόνδος είχε πολυ κοκούς τρόπους και πή-
 γαινε όλο με τούς ρεαλίτες και τούς μπεκρη-
 δες. Ο δυστυχής Έδουάρδος, με τό βιβλίο
 στό χέρι, ήτο υποχρεωμένος να τόν άκολουθή
 στες ταβέρνες και στα καταγώγια! Κι' όταν
 έκείνος, σπουτί στό μεθύσι, γυροούσε σπύτι
 τρικλίζοντας, ό Έδουάρδος κατακόκκινος άπ'
 τήν νεροπή του, ήτο υποχρεωμένος να πη-
 γαίνη κ' αυτός πέρο δάθε, για να μη τυχόν
 ξεκολλήση πουθενά ή μεμβράνα πού τούς
 ένωανε. Ο Έδουάρδος έγινε άνθρωπος τών
 γραμμάτων άπ' τούς λίγους και τόν προσκα-
 λούσαν κάθε τόσο σε γευματά. Άλλά δέν μο-
 ρούσε να καθήση πολυ και μόλις πήγαινε ε-
 φευγε, γιατί έκείνος ό παραλυμένος ό Έδμόν-
 δος, πού δέν ήταίε ποτέ άμέθυστος, μπεκρο-
 λογούσε και μπροστά στον ξένον κόσμο, και,
 μόλις εκάθητο, άρχιζε να λέγη μασκαροκου-
 βίντες, πού, συνήθως, οι άνθρωποι, οι όπως
 πρέπει, τός αφήνουν στό τέλος, άμα πιά ά-
 νάψη τό γλέντι, κ' όχι στην αρχή, όπως έ-
 καμνε αυτός, πρην άκόμη σεβρίρουν τήν σουπα.

Τόν περασμένο χρόνο ό Έδουάρδος έζητη-
 σεν εις γάμον μια ώραία και πλουσία κόρη.
 Ο γάμος τόν έγινε με μεγάλη επσημότητα.
 Μόνο πού ήτο υποχρεωμένος, θέλοντας και
 μή, να προσκαλέση κ' εκείνον τόν μπεκρού-
 λιατα τόν αδελφό του. Ως τόσο εκείνος, πε-
 ριεργό! εκάτσε άρκετά φρόνιμα καθ' όλην
 τήν διάρκειαν τής τελειής. Σα να τού εις
 καλαρέση ή νύφη τού μασκαρά, και...

Τήν νύχτα δέ τού γάμου κάθησε επίσης

φρόνιμα: ούτε θέλησε να χόση κ' αυτός τήν
 μούρη του, ούτε τίποτα, παρά περιμενε ύπο-

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η μάσκα άπαγορεύτηκε
 άπ' τήν Άστυνομία
 και δέν θα γίνη πουθενά
 έξαιρέσις καμμία.
 Και όσοι θέλουμε μασκέ
 να γίνουμε πιά τόρα
 πρέπει τά μούτρα και λοιπά
 να βγάλουμε στα φόρα.

Άρχισαν οι Άπόκρησ
 χαρές και γλέντια πάλι
 κ' οι Κολομπίνες στου Πιεργότ
 έγυραν τήν άγκάλη.
 Πέφτει βροχή τό κομφετι
 χαλάζι ή σεραπνίνα
 κ' άναψ' ό άνθοπόλεμος
 εις όλη τήν Άθήνα.

πάει ξεσουραλήκανε τά θηλυκά και πάνε
 παντού όπου γίνονται χοροί κ' όλο χοροπηδάνε.
 Δός τούς χορό κ' ούτε ψωμί ούτε φαί γυροούνε
 τάρκουδια στην Άθήνα μας καινηστικά χοροούνε

Ζήτω ή τρέλλα ρέ παιδιά όξω και οι κ' άς πάει
 δέν τρέμει τά γεφύματα όποιος γλεντοκοπάει.
 Βουτάτε κατακαμιάσταλιάτης ντάμασας τή μέση
 μα όποια πέσει, προσοχή στα μαλακά να πέση.

Ο Παληάτος

Παρασάχηματα...

Ένας φίλος μου σκοντάφτει
 σε διαβάτη, μεθυσμένος,
 Κι' αυτός: — Βρε, δέν βλέπεις μπρός σου ;
 τού φανάξει θυμωμένος.
 — Τούναντίον, λέγει ό φίλος,
 «διπλό βλέπω τόν εαυτό σας,
 Κι' άκριβώς πάω να περάσω
 από μέσα από τούς δυό σας !»

Μιμής

μόνητικός κ' έκανε πώς δέν κατάλαβε τίποτα.
 Κοιμήθηκε πρώτος και, σαν καλός αδελφός,
 προσηύχθηκε τό πρωί ότι τόν πήρε ό ύπνος
 και ζύπνησε άργά. Όλον δέ τόν μήνα τού
 μέλιτος τού αδελφού του δέν παράπιε όπως
 πρώτα, πρόσθεσε τά λόγια του, και ντύθηκε
 εύπρόσωπα, μια πού έβγαίνε έξω με μια γυ-
 ναίκα. Η νεαρά σύζυγος έξεχασα να σάς πώ
 ότι τήν έλεγαν Κεκιλία— είχε τόση επίδρασι
 στον Έδμόνδο πού σε λίγον καιρό τόν έβαλε
 σε τάξι. Συγχρόνως όμως άρχισαν σιγά-σιγά
 έννοχες σχέσεις μεταξύ των...

Ο Έδουάρδος, με τήν άθωότητά του, επί
 έξι μήνες δέν ειχε παρατηρήσει τίποτα. Άλλά
 δέν μπορεί ποτέ να μείνη ένα πράγμα κρυφό
 ως τό τέλος. Έτσι κ' ό Έδουάρδος βρήκε
 μια μέρα σ' ένα συρτάρι πού τό ειχαν βρήσει
 άνοιχτό μερικά γράμματα, άπ' τά όποία δέν
 τού έμεινε καμμία άμφιβολία ότι ή κυρά με
 τόν προκομμένο τόν αδελφό του τόν άπατού-
 σαν και κάθε μέρα μάλιστα!

Τι να κάμνε ;
 Να μονομαχήση, δέν πήγαινε. Έπειτα θά-
 νοιγαν οι μάστιγες συζητήσι πού δέν θα τέ-
 λειωνε ούτε σ' ένα χρόνο. Έξ άλλου μονο-
 μαχία με πιστό από 25 βημάτων ήτο αδύ-
 νατος, όπως επίσης ήτο αδύνατος μονομαχία
 με ξίφος, μια πού ή αν κολλημένοι οι δυό
 τους. Κι' αν τόν έσκτανε; Θα τόν ήθελε ή
 γυναίκα του, άφού τά ειχε ψήσει μαζί του ;
 Τήν φώναξε λοιπόν και τής ειπε :

— Άκουσε να φύγης τώρ άμέσως και να
 μη σε ξαναδώ να πατήσης στίτι μου.

— Καλά, ειπε ή γυναίκα.

— Έτσι εισαι ; ειπε ό Έδμόνδος. Έ λοιπόν,
 κ' εγώ θα τήν άκολουθήω !

Άφού όμως εκείνο πήγε μαζί της, ήτο ύ-
 πηρεωμένος και ό Έδουάρδος να τούς άκο-
 λουθήση Κι' άφού έτσι κ' έτσι θα ζούσαν
 μαζί, τάφιαξαν κιόλας κ' έζησαν ενωμένους κ'
 εύχρηστικόν και οι δυό άνδρες, και ή γυναίκα.

ΚΑΝΑΠΕΔΕΣ τραπεζαρίας
 και γραφείων
 σοβαροί στου Ζωσιμά, Καλαμιώτου 22.

Το φεγγάρι

Βέβαια δέν εινε λαμπρό σαν τόν ήλιο, κ'
 όμως μου λέτε γιατί τό συμπαθούμε περισ-
 σότερο ; Να σας τό πώ εγώ : γιατί φέγγει τές
 άμαρτίες μας ! "Α, α ! μη λέτε όχι ! Τές στιγ-
 μες πού δέν εινε εύκολο

να άνάψουμε άλλο φώς—
 έξερτε δέ ότι τά πράγια-
 τα χάνουν τήν μισή τους
 αξία χωρίς φώς—τό φεγ-
 γάρι τό καυμένο (λυχνάρι
 χωρίς λάδι) μας στέλνει
 τό φέγγος του, όσο χρειά-
 ζεται για να γίνετα κ' ή
 δουλειά μας και να μην
 τρομάζου και τά νυχτο-
 πούλια... "Ο, τι δέ αξίζει
 μια ώρα φεγγαριού δέν
 αξίζουν δέκα ώρες ήλιου
 κ' ό, τι ξερετε τό φεγγάρι
 δέν τό ξερετε ποτέ ό ή-
 λιος—δέν πιστεύω να
 χεστε και σ' αυτό άντίρ-
 ρησιν' τό ειπε κ' ό Βύ-
 ρων. Έξ άλλου δέν έ-
 χετε, ύποθέτω, παρόι-
 νογο για τήν εχεμύθειά
 του... Σκεφθήτε μόνάα ποιός μας θα ειχε
 πρόσωπο να βγη στον κόσμο, αν τό φεγγάρι
 άπεφάσιζε να πη για τόν καθένα μας ό, τι
 ήξερε !... Άλλά τό κακόμοιρο ειχε τόσο έγέ-
 μυθο πού, αν ειμεθα κ' εμεις λιγάκι, ειμεθα
 έξ αιτίας του δέν παρετηρήσατε ότι και
 πού κάνομε τήν νύχτα με τό φεγγάρι, τήν
 νύχτα πάλιν τό ξαναθυμούμεθα και στριφο-
 γυρίζουμε στο κρεβάτι σαν σεληνιασμένοι—
 ιδε και Παχώμιον— πολλά δέ πράγματα πού
 βλέπουμε τήν ήμερα μας σκανδαλίζουν
 τήν νύχτα ; Γι' αυτό και μās εύχονται «νύκτα
 άσκανδάλιστον», ποτέ δέ ήμεραν, λέγουν δέ
 και «πέρασα μια κακοσήληνον νύχτα». Θα
 πητε γιατί «κακοσήληνον». Διότι άπλούστατα
 και τό φεγγάρι, όπως και οι άνθρωποι, «χει-
 τα φεγγάρια του» και κάθε τόσο αλλάζει τέ-
 ταρτα. σα να λέμε δηλαδή αλλάζει άγαπητι-
 κούς ή αλλάζει πονακάμια (πονκαμίσιες μιλ-
 λον). Μη γελασθήτε όμως και πητε κανενός
 ότι «αλλάζει σαν τό φεγγάρι» γιατί θα σας
 αλλάξει τόν άδόξαστο ! Αν πητε δά όταν
 εινε πανσέληνος—ώ δυστυχία μας !—τότε πιά
 άνάβουν όλων τά αίματα, μάλιστα τών έρω-
 τοχτυπημένων και ξελαργυγίζονται όλοβραδύς
 κάτω άπ' τό «παρεθύρι» τής άσπλαγης και
 λέν τήν πατινάδα :

Τώρα πού η νύχτα πύκνιωσε και γέρνει τό φεγγάρι
 πού εν' άγόρι εξαργυρνάει για τό χατήρι σου,
 πού τό σκοτάδι η γης φορεί κ' ό σφραγός τή χείρ,
 έβγα φεγγαροπροσωπή, στο παραθύρι σου.

Άλλά δέν βγαίει, ή άθλια ! Προτιμά να
 μπουδε εμεις, παρά να βγη εκείνη. "Ε ! τι να
 γίνη ; όταν τό βουνο δέν ερχεται σε σένα,
 λέγει μια παροιμία, πās εσύ στο βουνο. Φόβος
 να σκοντάψουμε δέν ύπάρχει μās φέγγει τό
 φεγγάρι.

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Ατθός

Τι χαρά τελοσπάντων, Πολύδωρε, πού εδς.
 οι Άπόκρηες, να μιτς σειθμε κ' με